

— Най-сетне, мадамъ! — сълзи обливатъ въ радостно вълнение нѣжното ѝ лице — цѣль животъ не би ми стигналъ да благодаря за всичко сторено къмъ бедния пленникъ.

— Когато научихме, че Готие дьо Монбелиаръ е загиналъ въ битката при Адрианополь, а сестра му Одетъ е безследно изчезнала, ние веднага запитахме, дали тя не се намира въ числото на пленниците. Отвърнаха ни, че жена не е улавяна въ битката. Тогава, въ скръбъта и мъката си по Бодуенъ и загиналитъ рицари, ние не направихме по основателни издирвания. Само на нѣколко пѣти, когато запитахме за другитъ пленници, споменавахме името на графиня Одетъ. Никога не сме помисляли, че тя ще може тъй умѣло да прикрие, че е жена. После узнахме защо тъй строго тя е назива тайната си. Вашитъ люде имали обичай, всѣка уловена пленница да я омѣжватъ за свой човѣкъ.

— Ожие . . . Одетъ — каза усмихнато Мария — кой би помислилъ! Сега чакъ си обяснявамъ всичко . . . всичко . . .

— Одетъ израсла заедно съ брата си: близнака Готие. И заедно съ него изучила всички бранни изкуства. Често тя била дори по-ловка отъ него въ въртене на коние и мечъ. Затова, когато той взелъ кръста и тръгналъ въ походъ, нито за мигъ тя не се поколебала да го последва.

Въ горещо любопитство шумѣше гжстата, блѣскава тълпа. Всѣки използва приятната изненада на невѣстата, за да сподѣли своитъ впечатления. Въ това време, долу, разтоварваха бѣлитъ коне и качваха вѣното въ горнитъ зали. Последвана отъ двора си, следъ като се сбогува съ сродниците и синклита, Мария се оттегли за отмора въ своитъ покои.

Анри я изпрати до вратата, където цѣлуна ржката ѝ и се върна при гоститъ. Отъ тамъ тѣ минаха да разгледатъ приказно богатото вѣно, което демоазелитъ бѣха успѣли вече да наредятъ въ Залата на бисера.

Самъ императорътъ никога не бѣ предполагалъ, че българската княгиня може освенъ красотата си да му донесе и толкова богатство.

Смаяни и възхитени, дворянитъ разглеждаха без-